

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Sobieraj
Sędziowie:	SO Mariola Wojtkiewicz SR del. Anna Dulcka (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Magdalena Gregorczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 roku w S.

sprawy z powództwa **W. R.**

przeciwko **M. M.**

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego M. M. od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 4 stycznia 2016 roku, sygn. akt I C 199/12

1. **odrzuca apelację;**

2. **zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powódki W. R. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Tomasz Sobieraj SSR del. Anna Dulcka

UZASADNIENIE

W dniu 4 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydał wyrok w treści którego, w punkcie 1. częściowo umorzył postępowanie w sprawie.

W punkcie 2. wyroku Sąd zwolnił spod egzekucji ruchomości precyzyjnie określone w tej części orzeczenia, zaś w kolejnym punkcie oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcie w punkcie 4 i 5 dotyczyło zaś kosztów procesu i kosztów sądowych: w punkcie 4. Sąd zasądził od pozwanego M. M. na rzecz powódki W. R. kwotę 1 217 złotych, zaś w punkcie 5. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 463 złotych tytułem kosztów sądowych.

W dacie 11 stycznia 2016 roku pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia orzeczenia.

W dniu 16 marca 2016 roku pozwany – reprezentowany przez pełnomocnika – złożył apelację od opisanego na wstępie wyroku, wskazując, iż zaskarża przedmiotowe orzeczenie w zakresie punktów 2, 4 i 5 i wnosi o zmianę przedmiotowego wyroku w zakresie zaskarżonych punktów lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem kosztów postępowania apelacyjnego.

Zarządzeniem z dnia 18 marca 2016 roku, a doręczonym pełnomocnikowi pozwanego w dacie 31 marca 2016 roku, został on zobowiązany do uiszczenia opłaty od apelacji w kwocie 463 złotych oraz uzupełnienia jej braków formalnych poprzez wskazanie w jaki sposób ma zostać zmieniony zaskarżony wyrok.

Dla wykonania przedmiotowego zobowiązania został stronie określony tygodniowy termin obwarowany rygorem odrzucenia apelacji.

W określonym terminie pozwany złożył jedynie wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. W pozostałym zakresie zobowiązanie nie zostało wykonane.

W odpowiedzi na apelację datowanej na dzień 11 maja 2016 roku powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów procesu, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z treścią przepisu art. 368 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej k.p.c.) apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części, zwięźle przedstawienie zarzutów, uzasadnienie zarzutów, powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynika później oraz wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia.

Po zmianie ustawą z dnia 24 maja 2000 roku kodeks wymaga, by apelacja zawierała wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia. Poprawka ta koresponduje ze zmianą zawartą w treści przepisu art. 378 k.p.c., granic rozpoznania sprawy bowiem nie wyznacza wniosek apelacyjny, ale granice zaskarżenia określone wiążąco w apelacji.

Przytoczone powyżej uregulowanie jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem formalnym apelacji jest między innymi wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia.

Obecnie w orzecznictwie i doktrynie dominuje jednak pogląd, iż brak przytoczenia w apelacji zarzutów wraz z uzasadnieniem oraz wniosków stanowi brak formalny podlegający uzupełnieniu w trybie art. 130 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 marca 1998 r., III ZP 1/98, publik. OSNP 1998, nr 16, poz. 483). Przy czym sposób sformułowania wniosków musi być na tyle precyzyjny aby umożliwił Sądowi jednoznaczne ustalenie woli skarżącego, istotne jest przy tym wskazanie na czym ma polegać proponowana przez apelującego zmiana. Pogląd taki znalazł poparcie również w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2003 roku, w sprawie o sygnaturze akt V CZ 61/03 (IC 2004, nr 5, s. 51), który stwierdził, iż wniosek o zmianę orzeczenia musi być sprecyzowany przez skarżącego przez określenie, na czym ta zmiana ma polegać. Określenie, że „zmiana ma nastąpić w kierunku wskazanym w zarzutach” nie jest wystarczające, nie określa bowiem dokładnie, jakiego rozstrzygnięcia skarżący się domaga. (tak też Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze Ereciński T. (red.), Gudowski J., Weitz K.)

Podkreślić w tym miejscu należy, iż rolą sądu rozpoznającego apelację nie jest ustalanie woli skarżącego, a jedynie weryfikacja trafności zarzutów apelacyjnych i ewentualna zmiana orzeczenia w sposób wskazany przez stronę.

Okoliczność ta wyłącza jakiegokolwiek domniemywania zakresu zaskarżenia oraz wniosków i żądania strony w zakresie oczekiwanego przez nią sposobu zakończenia sporu.

Analiza złożonej w sprawie apelacji jednoznacznie wskazuje, iż strona pozwana nie wskazała – w sposób prawidłowy – zakresu oczekiwanej zmiany lub uchylenia przeczenia wskazując jedynie, iż wnosi o zmianę w roku w zaskarżonych punktach lub przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Mając na uwadze zakres zaskarżenia oraz przedmiot postępowania, a także treść zgłoszonych zarzutów nie sposób jednoznacznie określić jakiego rozstrzygnięcia skarżący się domaga. Nie wskazuje na to również treść wniosku ewentualnego, który zresztą zawiera wniosek nieprzewidziany przepisami prawa.

Okoliczność ta zresztą została dostrzeżona na etapie międzyinstancyjnym, gdzie pozwany został wezwany do uzupełnienia braku formalnego wniesionego środka zaskarżenia poprzez doprecyzowanie złożonych wniosków.

Z uwagi zaś na niewykonanie przedmiotowego zobowiązania zaktualizował się – zgodnie z obowiązującymi przepisami i ich aktualną, zaprezentowaną powyżej, wykładnią – rygor odrzucenia apelacji.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 373 k.p.c w zw. Z art. 370 k.p.c., odrzucił wniesioną apelację z uwagi na niezuzupełnienie jej braków formalnych w zakreślonym terminie.

Orzekając o kosztach Sąd miał na uwadze, iż strona powodowa wygrała spór w całości. Stosownie zatem do reguł przewidzianych w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zwrot tychże wydatków należy się stronie, stosownie do treści art. 98 Kodeksu postępowania cywilnego., w wysokości kosztów faktycznie poniesionych. Stroną przegrywającą była w niniejszej sprawie powódka, która tym samym została – na mocy powołanego powyżej przepisu - zobowiązana do zwrotu kosztów procesu, o ile takie żądanie złoży strona przeciwna. Pełnomocnik strony powodowej – zarówno w toku postępowania prowadzonego przed sądem pierwszej instancji, jak też i przed sądem drugiej instancji wniósł o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W skład zasądzonych kosztów wchodzi wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika ustalone – przy uwzględnieniu daty wniesienia apelacji – w oparciu o § 2 pkt. 4 w zw. z § 10 pkt 1 w zw. z § 21 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSO Mariola Wojtkiewicz SSO Tomasz Sobieraj SSR del. Anna Dulcka